

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

12. ČERVNA 2022

Z obsahu:

O spojení mezi generacemi

Katecheze papeže Františka při generální audienci 2. března 2022, Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Blahoslavená Florida Cevoliová
Libor Rösner
- strana 4 -

Z dopisů
sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce de Chantal (18)
- strana 5 -

O Nejsvětější Trojici
Sv. Vincenc Ferrerský (1350-1419)
- strana 6 -

Mons. Pavel Konzbul
jmenován brněnským biskupem
- strana 8 -

Marxismus a neomarxismus (3)
Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

Aleppský arcibiskup Tobji:
Nadále umíráme za netečnosti světa
- strana 12 -

O spojenectví mezi generacemi

Katecheze papeže Františka při generální audienci 2. března 2022, Řím, aula Pavla VI.

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V biblickém vyprávění o rodokmenech praotců nás okamžitě zarazí jejich nesmírná dlouhověkost: mluví se tam o staletích! Kdy začíná stáří – ptáme se? A jaký význam má skutečnost, že tito starověcí otcové žijí tak dlouho po zplození svých dětí? Otcové a synové žijí společně, po staletí! Tato staletá kadence časů, vyprávěná rituálním jazykem, dává vztahu mezi dlouhověkostí a genealogií silný symbolický význam, velmi silný a hluboký.

Jako by předávání lidského života, tak nového ve stvořeném vesmíru, vyžadovalo pomalou a dlouhou iniciaci. Vše je nové, na počátku dějin bytosti, která je duch a život, vědomí a svoboda, vnímavost a odpovědnost. Nový život – lidský život – vnořený do napětí mezi svým původem „k obrazu a podobě“ Boží a křehkostí svého smrtelného stavu, představuje novost, kterou je třeba teprve objevit. Vyžaduje dlouhou dobu iniciace, během níž je nezbytná vzájemná podpora mezi generacemi, aby dokázaly porozumět zku-

šenostem a čelit záhadám života. Během této dlouhé doby dochází také k pozvolné kultivaci duchovních kvalit člověka.

V jistém smyslu nám tento pocit nabízí každá změna epoch v lidských dějinách. Jako bychom museli znovu od nuly a pomalu začínat s otázkami po smyslu života, když se scénář lidského údělu naplní přemírou nových zkušeností a novými otázkami. Nahromadění kulturní paměti pak zajistě zvyšuje úroveň zběhlosti, potřebně

Pokračování na str. 13

Slavnost Nejsvětější Trojice k nám vznáší důležitou otázku: Jakou úctu chovám k vzácnému pokladu, který mám ve své duši? Svátý Vincenc Ferrerský ve své promluvě o Nejsvětější Trojici říká, že ten, kdo má ve své duši obraz Boží, musí s úctou v sobě tento obraz uchovat. (str. 6–9) Lidská duše je totiž obraz, v němž Bůh dává znamení Trojice skrze stvoření, které je dílem všech tří Božských osob.

Z živých tvorů je to pouze člověk, kterého Pán Bůh učinil podle svého obrazu – v tom spočívá lidská důstojnost, odkazující na vznešenou skutečnost, že člověk je nejdokonalejší mezi všemi živými tvory. A tak tento poklad – Boží obraz v lidské duši – přesahuje všechno, nač by člověk jen mohl pomyslet. Je pak pochopitelné, že tajemství Nejsvětější Trojice nemůže lidská mysl zde na zemi plně pochopit. Drahocennost tohoto nadpřirozeného pokladu navyšuje kříž, na nějž se Boží Syn nechal přibít pro spásu lidských duší. Je snad pro nás přirozené, že si uvědomujeme slávu Trojediného Boha, když se žehnáme znamením kříže a vyslovujeme při tom jména tří Božských osob. Ale kolikrát nás napadne, že zároveň děláme znamení spásy, kterým kříž je? Možná v tuto chvíli už tak trochu pochybujeme, zda máme správnou úctu k vzácnému pokladu ve své duši...

Hlubka všeho, co uchováváme ve své duši, co děláme, co říkáme, by nás měla

Editorial

nutit k tomu, abychom se snažili co nejvíce si tuto hloubku uvědomovat, tím více, když jde o vztah k Trojedinému Bohu. Jen tak snaha zachovat Boží obraz v naší duši může být úspěšná a může růst naše láska a úcta k Pánu Bohu.

Čím je zneuctíván tento obraz? Tuto otázku si jistě položí každý, kdo miluje Trojediného Boha a chová k němu patřičnou úctu. Odpověď je prostá, avšak velmi smutná: Zneuctívá ho každý náš hřích, neboť člověka staví proti Pánu Bohu a od něho odvádí. Tváří v tvář ideologiím, které ovládají dnešní svět, a které vycházejí z marxistické filosofie (str. 10–12), jsme nuceni přiznat, že současná lidská společnost je smrtelně nemocná, neboť vyřazuje Pána Boha ze svého života a staví člověka na jeho místo. A to v důsledku vede k morální degradaci společnosti a k jejímu úpadku. Vyjádřil to i sv. Jan Pavel II. v roce 1982, když shrnul obsah fatimského poselství:

„Největší překážkou na cestě člověka k Bohu je hřích, setrvávání v hříchu a nakonec odřeknutí se Boha. Vědomé vypuzení Boha ze světa lidské mysli. Odervání od něho celé pozemské aktivity člověka. Odmítnutí Boha člověkem. Ve skutečnosti se věčná spása člověka nachází pouze v Bohu. Odmítnutí Boha člověkem, po-

kud je definitivní, logicky dovádí k odmítnutí člověka Bohem, k záhubě.“

Největší tragédií pak je, když Pána Boha odmítne ten, kdo se stal jeho učedníkem. Proto je tak důležité dokonale litovat každého svého hříchu, vyznat jej ve svatě zpovědi a posilovat svoji duši přijímáním Ježíšova Těla. V pokoře, vděčnosti, zmoudření začít znovu. Trvalý život s Trojediným Bohem bez svátostí není možný...

A proto si při letošní oslavě Těla a Krev Páně uvědomme také to, že Ježíšova výkupná oběť na kříži a tajemná proměna chleba a vína v Ježíšovo Tělo a Krev skrze kněze při mši svaté jsou dílem Nejsvětější Trojice. I když nebudeme schopni pochopit toto tajemství v plné hloubce a v celé šířce, můžeme aspoň s vírou a láskou otevřeného srdce vyjádřit svoji úctu k němu: pokleknutím, adorací, chvalozpěvem... A jsou to právě úkony víry, které upevňují náš vztah k Trojedinému Bohu, jsou vyjádřením úcty a lásky, které mu přísluší. Z toho pak pramení i láska k bližnímu, neboť nelze nemilovat toho, koho miluje Milovaný. Taková láska – zakotvená v Bohu – proměňuje lidská srdce, a tudíž svět. Životy svatých o tom svědčí v hojné míře. (str. 4) A jsou příkladem, povzbuzením i pro každého z nás...

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému, jako byla na počátku, i nyní, i vždycky až na věky věků! Amen.

Daniel Dehner

Chvalo zpěv božské Moudrosti, který slyšíš v prvním čtení, tě zve opět do Večeřadla, kde ti Pán dá nahlédnout, jak bohaté a vzácné jsou plody Boží rozkoše *stýkat se s lidmi*. Zanechej přede dveřmi všechnu sebejistotu i všechnu malomyslnost, abys měl v srdci dostatek místa pro vzácné dary, které si máš odnést z tohoto setkání s Pánem.

I když Pán učil své přátele celé tři roky slovem i skutkem, nyní ve chvíli loučení toho stále ještě zbývá tak mnoho, co zůstalo nevysloveno. Obtíž není v tom, že už nezbyvá dostatek času, ale že by to jeho posluchači *nesnesli*.

Nesnášet je mnohem horší než nechápat. Do toho, co nechápeš, se snažíš všemožně proniknout. Ale tomu, co nesneseš, se bráníš a odmítáš to. Jen si připomeň roztržku, kdy část učedníků prohlásila: *To je tvrdá řeč, kdo to má poslouchat?*⁽¹⁾

Je to pro Pána jistě smutné a bolestné, když tomu, koho miluje, nemůže sdělit, *co je mu ku pokoji*⁽²⁾, protože on *nechce*⁽³⁾. Pros Ježíše, aby to už nikdy nebyl právě tvůj případ.

Co je to, co by apoštolové nesnesli, čeho se i ty tolik bojíš? Nesnesli by, jak se Pán dívá na ponížení, utrpení a smrt. Nesnesli by, že sám Boží Syn se musí *stát poslušným až k smrti*⁽⁴⁾ a že právě tudy vede královská cesta ke spáse a k slávě. Nepřijali by, že z nejpotupnějšího nástroje se stane vítězná a nejslavnější znamení spásy. A především by nesnesli skutečnost, že ani pro ně *není jiné cesty*. A přece přijde doba, kdy se Ježíšovi učedníci mají *chlubit i souženími, protože v soužení se cvičí vytrvalost*. Chceš se také naučit, abys viděl utrpení a pokoření v pravém světle? Odevzdej se s důvěrou Pánu, který ti právě proto nabízí božského Utěšitele. Toto jistě sneseš: jsi předmětem té nejlaskavější péče celého Božího trojjediného společenství. Chceš-li, dostane se ti z darů jeho vnitřního božského života: *Všechno, co má Otec, dal mně, a Duch z mého vezme a dá vám*.

Co je oním bohatstvím, které Otec dal Synu a ze kterého bude Ježíš rozdávat prostřednictvím Utěšitele? Je to ona věčná a nekonečná Boží Moudrost, *kteřou měl Pán na počátku svých plánů, před svými skutky, odpradávná*. Ještě dříve, než stvořil nebesa i zemi, dříve než ji naplnil ne-

Rozkoš Boží Moudrosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Všechno, co má Otec, je mé, proto Duch z mého vezme a zvěstuje vám!

přebornou pestrostí darů života, než do jejího středu postavil svého nejmilovanějšího a nejvznešenějšího tvora, kterého si *učinil ke svému obrazu*⁽⁵⁾, – již tehdy jeho Moudrost věděla, že ten nejmilovanější tvor vystoupí svévolně z Božího řádu, že si sám zatarasí cestu ke všem darům, které mu Moudrost připravila. Ačkoliv byl povolán k životu a blaženosti, odmítne Stvořitele a dá přednost Hadovi, a tak *velice rozmnoží své trápení a propadne smrti*⁽⁶⁾. A přece se Otec nevzdává svého plánu a stvořil zemi a člověka, určeného k blaženosti. Když svou neposlušností strhne na sebe utrpení a smrt, Otcova Moudrost, která se *narodila před pahorky a měla rozkoš v tom, že se může stýkat s lidmi*, vymyslela *lepší plán*⁽⁷⁾, jak zachránit to, co je stvořeno:

Stanovila, že daruje světu v čase svého jediného Syna. Vykoupení, které přinese svou *poslušností*, je podivuhodné v tom, že ačkoliv nás nezabaví utrpení a smrtí, od základu změní jejich hodnotu. To, co je neúprosným důsledkem neposlušnosti a hříchu, stane se drahocenným prostředkem k jeho přemožení. Stvořitel, který tak hýřil nápady, když tvořil tento svět, nekonečně překonal svou tvořivost božským plánem, jak zachránit, co bylo ztraceno. Boží Moudrost se ti tak představuje jako nekonečná láska spojená s nekonečnou mocí. A protože nekonečná Moudrost dobře ví, co pro své zranění nemůžeš snést, dává ti kromě Syna i svého nejtědřejšího Ducha. On protrhne mraky, které zahalují tvou mysl, a dá ti nahlédnout do spásonosného světla svého odvěkého úradku, abys snesl i to, co zatím pokládáš za nesnesitelné.

Rozjímej o laskavé ohleduplnosti a nekonečné trpělivosti, s jakou si Ježíš chystá cestu, aby tě vyváděl z tvé porušenosti a zaslepenosti. Odevzdej se zcela vedení Ducha Svatého, aby tě naučil veškeré pravdě. On, který vedl Božího Syna od Nazareta přes Jordán, Tábor, Getsemany a Golgotu až ke slávě vzkříšení, i tebe

Liturgická čtení

1. čtení – Př 8,22–31

Toto praví Boží Moudrost: „Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, odpradávná před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsostech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jak nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi.“

2. čtení – Řim 5,1–5

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze

Dokončení na str. 5

naučí utrpením poslušností, abys měl *přístup k milosti a pevně v ní stál* díky *naději*, že dosáhneš slávy u Boha. Vidíš to na jeho učednicích, kteří naplnění Duchem Božím dosvědčují svou naději radostí, že mohou trpět pro jeho jméno.

Ve světle dnešního setkání s Ježíšovou velkodušnou láskou máš mnohem více důvodů než Žalmista, abys volal plný úžasu: *Hospodine, Pane náš, jak podivuhodné je tvé jméno! Co je člověk, že na něho myslíš? Co je smrtelník, že se o něho staráš?*⁽⁸⁾

Klaněj se s vděčnou úctou moudrosti Nejsvětější Trojice, „každé osobě zvlášť i jejich jedinému bytí, jedné svatosti a moci“⁽⁹⁾.

Duchu pravdy, uveď mě do veškeré pravdy!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 6,60; ⁽²⁾ srov. Lk 19,42; ⁽³⁾ srov. Mt 23,37;

⁽⁴⁾ srov. Flp 2,8; ⁽⁵⁾ Gn 1,26; ⁽⁶⁾ srov. Gn 3,16.19;

⁽⁷⁾ srov. hymnus *Kříží věrný*; ⁽⁸⁾ Ž 8,2.5;

⁽⁹⁾ preface o Nejsvětější Trojici.

Blahoslavená Florida Cevoliová

Se jménem Florida se každému určitě vybaví název jednoho z amerických států. Znamená něco ve smyslu „země květů“ či „květinová“. Toto jméno ovšem nosila i řeholnice, květ, jehož vůně se k nám od roku 1993 line z oltáře.

Lukrécie Elena Cevoliová se narodila 11. listopadu 1685 ve městě známém svou šikmou věží – v Pise. Její hraběcí rodiče Curzio a Laura della Seta jí zajistili náboženskou průpravu a poté, v jejích 13 letech, ji poslali na výchovu k řeholnicím při pisánském klášteře sv. Martina. Pět let zde měla před očima komunitu sester sv. Kláry – v jejich mlčení, usebranosti a askezi. Během této doby v Lukrécii definitivně uzrálo rozhodnutí strávit svůj život jako nevěsta Kristova.

Prísnost a strohost požadavků tohoto zasvěcení vzbuzovala v Lukrécieině okolí silnou skepsi – bude schopna se jimi v plnosti řídit? Přece jen jako hraběcí dcera byla zvyklá na naprostý opak. Přesto vstoupila do kláštera kapucinek v Città di Castello a zejména začátky pro ni byly velmi krušné.

Noviciát zahájila 8. června 1703 a musela narážet na nedůvěru ze strany novicmistryně, sv. Veroniky Giulianiové, která měla o Lukrécieině povolání rovněž povážlivé pochybnosti – lépe řečeno o povolání novicky Floridy, kteréžto jméno nyní hraběcí dcera Cevoliová nosila.

Florida ale povolání do řehole skutečně měla, počáteční obtíže a nedůvěřivost přestála zdárně, dokonce žádala o možnost podstupovat těžší zkoušky, než bylo u novickek běžné, a také o navýšení asketických praktik. Nejen tímto prolomila hráz nedůvěry v komunitě, ale i hlubokou zbožností a pokorou. Díky tomu mohla 10. června 1705 složit řádové sliby. Změněný pohled na ni dokazuje i skutečnost, že byla pověřena funkcí fortnýřky. Později sloužila rovněž jako kuchařka, pekařka, ba i lékárnice. A když se roku 1716 stala sestra Veronika Giulianiová abatyší, zvolila si právě sestru Floridu za svou vikářku. Spolu pozvedaly ducha celé komunity, jakož i osobní zbožnost jednotlivých sester, spolu je přibližovaly k jejich božskému Ženichovi. Florida měla na starosti koloběh každodenního života klášterní komunity včetně vztahů mezi jejími člen-

kami, byla tou aktivnější z dvojice, jakým si motorem veškerého dění v konventu.

To trvalo jedenáct let – až do Veroničiny smrti. Tehdy si řeholní rodina Città di Castello zvolila za její nástupkyni Floridu. Ani pak se nebránila nejpodradnějším pracím, naopak je s chutí vyhledávala a dávala tím příklad své stále rostoucí pokory. Nadále své spolusestry vedla k ještě větší úctě a lásce k eucharistickému Kristu, vedla je k ještě delšímu mlčení a hlubokému rozjímání, k naplňování evangelního Kristova poselství a odkazu sv. Františka a sv. Kláry. Nevyžadovala přítom od nich nic, co by sama nebyla s to zvládnout, nebo co by se přičilo jejich duchovnímu růstu. Měla ve zvyku požadavek vždy vyzkoušet nejdříve na sobě a až poté jej z pozice abatyše uvádět do života svých duchovních dcer. Vždy se přítom v modlitbě tázala Pána na jeho vůli, bez ní nechtěla podnikat vůbec nic.

O to se ostatně již jako mladička modlila – aby nenacházela zalíbení v ničem pozemském a dokázala se vzdávat vlastní vůle. Denně se zpovídala, aby odstranila z cesty ke Kristu sebemenší smitko, jež by jí bránilo k němu se přibližovat.

Blahoslavená Florida Cevoliová

Spojovala se s utrpením svého božského Snoubence, živila v sobě lásku k Paně Marii, nevynechala příležitost prosit za duše v očištění a měla častou zkušenost s pomocí anděla strážného. Na příkaz svého zpovědníka P. Innocence Cappellettiho sepisovala Florida své zážitky milostí, které jí Bůh uděloval – nakonec zaplnila těmito zkušenostmi dvaadvacet sešitů. Po Cappellettiho skonu se k těmto zápiskům dostala a všechny je spálila...

Ani po roce 1736, kdy po postavení abatyše přijala posláni novicmistryně, nepřestávaly za ní ostatní sestry přicházet s prosbou o duchovní radu. Dokonce i plno lidí zpoza zdí kláštera vyhledávalo tuto moudrosti proslavenou řeholnici. Těšila je skrze mříž fortny, případně prostřednictvím dopisů, které jim zasílala. Z jejího jednání vyzařovala na lidi odzbrojující láska, již zahrnovala každého. Floridina sláva vbrzku přesáhla slávu její předchůdkyně Veroniky Giulianiové, přičemž dlužno podotknout, že sláva druhé jmenované byla převeliká. Autorita matky Floridy dokázala zamezit dalším rozbrojům, jež v kraji nastaly po smrti papeže Benedikta XIV. v roce 1758.

Mohlo by se zdát, že Florida zažívala v klášteře veskrze idylické chvíle, avšak opak je pravdou. Zakoušela vnitřní utrpení, lidským očím neviditelná, a to zejména v počáteční etapě svého klášterního života. Vnější útrapy své představené a později novicmistryně měly sestry na očích, přesto se však nedopídily míry bolesti, jimiž trpěla při horečkách nebo vinou hnisavých ran pokrývajících celé její tělo. Jednu dobu nemohla ani mluvit, jak ji bolest zachvátila obličej. Dokázala to vše s láskou v srdci svěřovat Pánu a také to přijímat. Nedosti na tom – příšerné bolesti, jež byla nucena často snášet, si pro sebe vysvětlovala jako potvrzení přijetí ze strany Vykupitelovy, jenž jí takto dává účast na svém utrpení. Ježíš jí dokonce nabídl, že ji obdaří stigmaty, Florida však z pokory odmítla – nepokládala se za hodnou takového vyznamenání.

Horečka provázela i poslední Floridiny dny na tomto světě. Tím úplně posledním byl 12. červen 1767. Beatifikační proces této hraběcí dcery započal v roce 1838, v roce 1910 potvrdila církev heroičnost jejích ctností a 16. května 1993 ji Jan Pavel II. prohlásil za blahoslavenou.

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (18)

396. - III. - č. 2044 - str. 838

(Tento text je zařazen do prvního kanonizačního procesu)

Obsah:

Účinky lásky k bližnímu. Jak se tato dokonalá láska sděluje. Korál a přátelství.

Z fragmentů z let 1605-1607

Přátelství spojená v krvi Beránka nepotřebují mnoho obřadností.

(...)

Je pravdou, že čistá láska svazuje neoddělitelně srdce, aniž by se dotkla těl. Tak například svatý Řehoř Naziánský a svatý Basil Veliký se měli navzájem rádi tou láskou, která jako řeka oplývající průzračnou vodou využívá všech možností k tomu, aby ji mile rozlévala po kraji bez hluku, bez pustošení, bez přivalů, protože plyne, ale nepůsobí prudce, zavlažuje, ale neničí, bublá, ale nehučí.

Stejně tak dokonalá láska k bližnímu, která pochází od Boha, se sděluje různými způsoby: pomáhá mu slovy, skutky a příkladem. Tato láska se mu stará, nakolik je jí to jen možné, o všechny jeho nutné potřeby.

Tato láska se raduje z jeho blaha a pozemského štěstí, mnohem více však ještě z jeho duchovního pokroku.

Zajišťuje mu pozemské statky, nakolik mu jen mohou sloužit k tomu, aby dosáhl věčné blaženosti.

Tato láska mu přeje základní dobra milosti a ctností, která ho mohou, podle Boha, zdokonalit. Tato láska mu je obstarává všemi dovolenými cestami a s velkým citem, ale bez neklidu, bez rušivých vlivů, ale naopak s láskou čistou a bez jakéhokoliv vášnivého smutku, nebo bez rozhořčení kvůli nepříznivým událostem.

A je jako korál: dokud je v moři, je mechovitý keř, nazelenalý a postrádající jakoukoliv krásu⁽¹⁾, ale jakmile je vytažen z vody, zbarví se svojí ruměnou barvou a svým leskem.

Tak je to i s přátelstvím, dokud se ponořuje do toho, co je přístupné smyslům, chybí mu jak krása, tak dobrota, ale jakmile je vyzvednuto k Bohu, k duchu a k lásce, nalezne se ve své dokonalosti.

401. - III. - č. 2049 - str. 842

Obsah:

Sliby otce spirituála kvůli sobě a kvůli jeho duchovní Dceři. Umrtvování se v jídle. Jediné přání, které naplňuje světcovo srdce.

a)

Stále žhavě toužím, aby nás Ježíš Kristus naplnil ve všech částech naší duše

a aby nás vnitřně i vnějškově podněcoval: aby On byl jediným hnutím a jediným odpočinkem našeho srdce, a tímto způsobem byl v nás oslaven ve všem a skrze všechno. Amen.

b)

Dvakrát anebo třikrát v týdnu se umrtvujte v jídle, zanechte to, co si víc přejete, a vezměte si to, co si přejete méně. Nakolik jen budete moci, vyhněte se jakékoliv volbě. Věc opravdu podivná! Já stále trvám na svém ohledně této volby a chtěl bych, abychom se tomu vyhnuli, také když jednáme s lidmi. Pak tím méně, když jednáme s Bohem!

c)

AŤ ŽIJE JEŽÍŠ! Ach Dcero moje, jak toužím mít ho rád a jak bych chtěl, aby ho všichni milovali! Mé srdce je prázdné od všeho jiného dobra mimo to, kterým je on. Doporučuji Vám toto srdce. AŤ ŽIJE JEŽÍŠ!

d)

Žijte v radosti, moje drahá Dcero, a uchovávejte své srdce jediné pro svého Spasitele. Naléhavě ho prosím, aby chtěl být naše Všechno a způsobil, abychom patřili jenom jemu.

403. - III. - č. 2051 - str. 844

Obsah:

Pokora a láska k tomu, že námi druzí opovrhují, jsou zkušebním kamenem pro pokrok v duchovním životě. Jaký postoj máme mít vůči urážkám a vůči chválám. Způsob, jakým na sebe přivolat Boží milosti.

Z fragmentů z let 1605-1609

Přeji si, abyste byla krajně pokorná ve všem, co děláte. Se všemi lidmi mluvejte vždycky pokorně a nepřikládejte důležitost tomu, že si Vás váží a že Vás chválí, ale přejte si, aby Vámi pohrdali a zesměšňovali Vás. Dokud nedospějete až k tomuto stupni lásky, k opovržení sebou,

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chloubka je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha.

Ale nejen to! Chlubíme se i souženími. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Duchu Svatého, který nám byl dán.

Evangelium - Jan 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům: „Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

nemyslete si, že jste na cestě ctnosti pokročila. Jsme opravdu služebníci neužiteční⁽²⁾ a není lepší cvičení než nebrat sám sebe vážně. Berte to jako výhodu pro svou duši, z urážek a bezpráví, kterých se Vám dostane, se radujte. Nepřipisujte sama sobě chválu za dobro, které jste vykonala, a za nějakou dobročinnost, ale všechno přineste k nohám Ježíše Krista, který toho je původcem. Jinak byste mu ukradla slávu, která mu náleží. Nepřejte si, aby Vás považovali za pokornou, ale za ubohou a nepatrnou. „K pokoře dospějeme skrze pokořování a nebrání sebe příliš vážně,“ říká svatý Bernard, „a je pro mne užitečné, když moje neschopnost a moje hloupost vejde ve známost a bude zároveň zahanbená a pokáraná těmi, kteří se o ní dozvědí, protože se mi často stalo, že jsem byl neprávem chválen těmi, kteří mě neznali.“⁽³⁾ Ten, kdo touží po mnoha milostech, musí o sobě pokorně smýšlet a nevyvyšovat se.

Čím větší jsou útěchy, které pro lásku k našemu Pánu ztrácíme, tím víc se musíme radovat, že jsme je ztratili, protože on nám je bude umět dobře vrátit.

404. – III. – č. 2052 – str. 845

Obsah:

Přijímáním naší ubohosti se přibližujeme k Bohu.

Bůh nás snáší v naší nepatrnosti, ubohosti a zlomyslnosti a my musíme chtít být chudí, křehcí, ubozí a nedokonalí pro lásku k Bohu. Uznáním této ubohosti se nijak od něho nevzdalujeme, ale přibližujeme se mu tou měrou, kterou nás láska posvěcuje v těchto stavech, které se zdají tak nízké.

(Pokračování)

*Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.*

*Dopisy svatého Františka Saleského
svaté Janě de Chantal. 2020*

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. *Pojednání o lásce k Bohu*, kniha 4., kap. 1.

⁽²⁾ Srov. Lk 17,10.

⁽³⁾ *Lettera 87 ad Ogerium*: PL, 182, 217.

O Nejsvětější Trojici

Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, člen židovské rady. Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ (Jan 3,1–3)

Tak jako církev slaví slavnost všech svatých, aby nebyl žádný svatý opomenut, tak také církev dnes slaví slavnost všech Božských osob. Je to velmi žádoucí, aby byl slaven rozdíl mezi osobami a jednota Božské podstaty. Budu tedy nyní kázat o vznešené a zároveň složité otázce v teologii – o věčné Trojici, Otci, Synu a Duchu Svatém. Pozdravme však nejdříve Pannu Marii, aby naše kázání bylo ke slávě Boží, ke spáse našich duší a nápravě našich hříchů.⁽¹⁾

Tajemství věčné Trojice, že je zde jeden Bůh, Stvořitel všech věcí, a tento Bůh je ve třech osobách – Otci, Synu a Duchu Svatém –, je tak velké a nadpřirozené, že od začátku až do konce světa nic z něho nebude poznáno lidským rozumem, pokud nám je Bůh nezjeví, neboť lidský rozum nemůže přirozeně obsáhnout tak velkolepé tajemství. Můžeme vidět, že jako je nebe vzdáleno od našeho těla, je pak ještě nesrovnatelně větší vzdálenost Nejsvětější Trojice od naší duše. A člověk, který je stvořen být nohama na zemi a nemůže se dotknout nebe svým prstem, přece se však může dotknout nebe duchovně. To se může stát dvěma způsoby: tedy buď že se nebe skloní k zemi, anebo když je člověk povznesen Bohem k nebi. Jiným způsobem však není možné se nebe dotknout.

Prstem duše, který se dotýká nebe, je bystrý rozum. Jako se lidské tělo nemůže dotknout fyzicky přirozeně nebe, tak ani prst duše se přirozeně nemůže nebe dotknout, tedy nemůže rozumět tajemství Trojice přirozeně, ale jen nadpřirozeně, a to dvěma způsoby (jak jsme již uvedli): tedy že nebe, tajemství, se skloní dolů, jak tomu bylo při vtělení Božího Syna, a nekonečná výše se poníží sestoupením z nebe a přijme lidskou přirozenost, zjeví se vlastními slovy, kázáním, že jeden Bůh je Trojjediný ve třech osobách. Nebo se můžeme dotknout tajemství prstem svého rozumu: Bůh povyšuje na nebesa li-

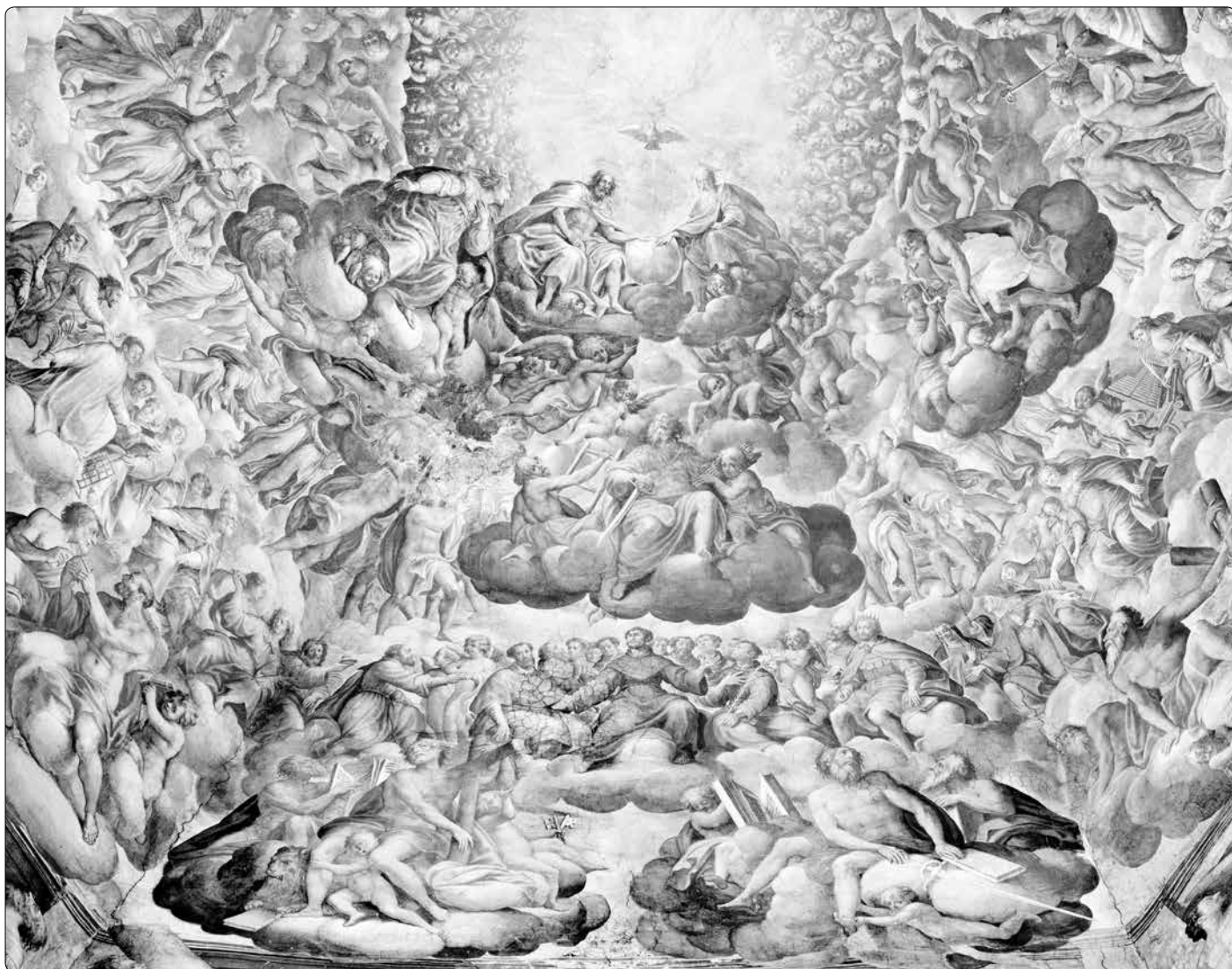
di, jako jsou apoštolové, mučedníci, učitelé církve, vyznavači, a to kontemplací a svatým životem, kteří se tímto mohou dotknout prstem rozumu tajemství Trojice. Vidíme tedy, že buď skrze ponižení nebe, anebo pozdvížením člověka se nadpřirozeně dotkneme tohoto tajemství.

Ze žalmu 144,5: „Hospodine, nakloň nebesa a sestup!“ – to je první způsob. „Dotkni se hor a bude se z nich kouřit“ – je pak druhý způsob.

Skruté tajemství Trojice David v žalmu nazývá „nebesa“, když říká, „Hospodine, nakloň nebesa“, tedy (ta) tajemství. Jedním tajemstvím je, že Bůh je ve třech osobách. Dalším tajemstvím je, že Otec plodí Syna. Třetím je pak tajemství, že jen z Otce vychází Syn skrze věčné plazení. Dalším tajemstvím pak je, že Duch Svatý vychází z obou zároveň. A ještě dalším tajemstvím, že v Božství jsou zde čtyři vztahy a pět pohybů, o nichž se v žalmu říká „nakloň nebesa“. Toto je tedy první způsob.

Druhý způsob pak se vyjadřuje slovy: „Dotkni se hor, a bude se z nich kouřit.“ Nejvyššími „horami“ jsou apoštolové, mučedníci, učitelé církve a vyznavači, kteří svůj rozum povznesli skrze hluboký duchovní život a kontemplaci. Pozemská údolí jsou lidé světa, proto žalm říká: „Dotkni se hor a bude se z nich kouřit.“ Ne kouř z pece, ale kouř učení a kázání a kouř kadidla. Těmito dvěma způsoby tedy poznáváme tajemství Trojice, neboť lidský rozum je pochopit nemůže, jak říká Apoštol, že Bůh přebývá v nepřístupném světle, Boha „nikdo z lidí neviděl“ očima těla ani rozumu, „jemu patří čest a věčná moc. Amen.“ (1 Tim 6,16)

Je zde pak otázka: Odkud je tento nedostatek, že nemůžeme vidět Boha? Říkám, že to není nedostatek objektu (Boha), ale moci, protože Bůh je viditelný, avšak nedostatek je na straně našeho rozumu, který poznává jen částečně. Neboť

Pier Antonio Bernabei (1570–1630): Freska Nejsvětější Trojice a zástupy svatých ve slávě, kopule chrámu Santa Maria del Quartiere (Parma, Itálie)

jako oči sovy nevidí slunce, které samo o sobě je viditelné, jsou to oči sovy, které vidí jen částečně. Tak i tajemství Trojice je samo o sobě nejsvětější a viditelné, avšak nedostatek je na straně našeho rozumu. Filosof (Aristoteles) říká: „Tak jako oči sovy se mají ke světlu slunce, tak také náš rozum se má k věcem, které jsou nejzřetelnější.“

Proto si tedy řekněme pěkný příběh o sv. Augustinovi, velkém učiteli, který chtěl napsat knihu, v níž by vysvětlil tajemství Nejsvětější Trojice rozumem, důkazy a příklady z přírody. Když se jednou procházel po pobřeží a rozjímal, jak vysvětlit to, o čem píše, potkal sličného malého chlapce, který nabíral do stříbrné lžice vodu z oceánu a naléval ji do malé jamky v písku. Po chvíli se sv. Augustin

chlapece zeptal: „Synu, co to děláš?“ Odpověděl, že chce přelit celý oceán do této jamky. Augustin porozuměl, že tato malá jamka znamenala jeho knihu, stříbrná lžice jeho bystrý rozum a širý oceán věčné tajemství Trojice. Potom chlapec zmizel. Augustin pak řekl: „Ó marná je tvá práce,“ a opustil přirozené důvody a fyzické zákony, kterými nelze pochopit tajemství Trojice, a navrátil se ke zjevení Krista, který sestoupil z nebe a stal se člověkem, a k výrokům z Pisma svatého a takto načrtl plán knihy podle slov Apoštola: „Jak nesmírná je hloubka Božího tajemství, jeho moudrosti i vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!“ (Řím 11,33)

Všimněme si, že poznání je nazváno slovem „hloubka“, které má člověk o Tro-

jici. Bohatství tohoto světa nejsou pravým bohatstvím, neboť pomijejí, ale poznání tajemství Trojice je „hloubka“, která duši obohacuje v tomto světě vírou, v nebi pak slávou. „Hloubka“ pak dává duši vše, po čem touží, a vše, co potřebuje. „Jeho moudrost“, tedy vůně poznání – v ní nachází zbožná duše velikou vůni rozjímáním o Trojici, i skrze úctu ke svatým, kteří již vidí jasně a mohou zvolat: „O čem jsme slyšeli, to jsme uviděli“ (Ž 48,9) atd.

Správný úsudek je výsledkem rady, kterou předsedající slyšel od svých rádčů, a rozhoduje a říká, že toto je třeba vykonat, taková byla rada. Správný úsudek o Trojici je pravdivý závěr, že Bůh je ve třech osobách, že z Otce se rodí Syn, tak jako ze slunce vychází paprsky. A tak jako ze slunce a paprsků vychází teplo,

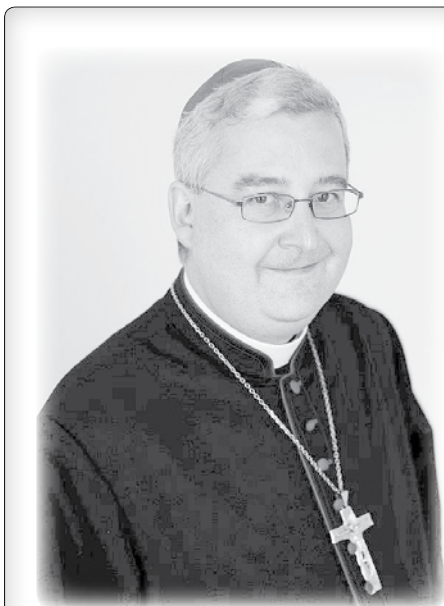
tak z Otce i Syna vychází Duch Svatý. Tyto závěry jsou „neuchopitelné“ pouhým stvořeným rozumem. „Nevyzpytatelné jeho cesty“ – cesty jsou důkazy, argumenty, protože tak jako cestou dojde člověk k cíli, tak také skrze důkazy a argumenty člověk přichází k závěrům. Proto nejen tyto soudy, které jsou nedostupné, ale také argumenty a důkazy z přírody nemohou být použity pro důkaz tajemství Trojice.

Bůh však dává pro útěchu věřícím náznaky, které ukazují na tajemství Trojice, a o těchto budeme nyní hovořit. „Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty.“ (Jan 3,2) A jsou zde tři znamení. První znamení dává v duši skrze stvoření. Druhé znamení koná ve fyzickém těle skrze vykoupění. Třetí znamení činí pak v duchovním životě skrze spásu. A protože nikdo nemůže činit tato znamení, jen Bůh sám, čteme: „Nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty.“ (Jan 3,2)

Skrze stvoření

Řekl jsem, že Bůh dává znamení o Nejsvětější Trojici skrze stvoření. Podívejme se, v čem. V jednom těle je pouze jedna rozumná duše, která vládne nad celým tělem a jeho údý, tj. hlavou, nohama, rukama a všemi ostatními údý. Na celém světě je pouze jeden Bůh, který vládne nad celým světem, ve kterém hlava představuje nebe a jehož údý jsou slunce, měsíc, hvězdy. Jasně vidíme, jak vzdáleno je nebe od nohou, tedy země. Rozumná duše má v sobě pak tři mohutnosti, tedy rozum, paměť a vůli. Nicméně, rozum, paměť a vůle jsou jedna duše. Tak také je ve světě jeden Bůh ve třech osobách, Otci, Synu a Duchu Svatém.

Duše je obraz, v němž Bůh tedy dává znamení Trojice skrze stvoření, tak jako král dává razit kovové mince z různých kovů, avšak jen na zlaté mince dává razit svůj obraz. Na ostatní dává razit pouze svou pečeť. Bůh tak na začátku světa stvořil různá stvoření, která představují mince z různých kovů, avšak jen na zlatou minci, která představuje člověka, dal razit svůj obraz. Slunce, měsíc a hvězdy jsou mince stříbrné. Mají pouze znak Trojice, nikoliv však obraz. Z živých tvorů je to pouze člověk, kterého učinil podle svého obrazu, protože tak jako zlato je mezi ostatními kovy nejcennější, tak je i člověk mezi všemi živými tvory nejdokonalejší. A tak

Biskup Pavel Konzbul se narodil 17. října 1965 v Brně-Juliánově. Po maturitě na gymnáziu v Brně na Křenové ulici pokračoval ve studiu na elektrotechnické fakultě VUT Brno – obor elektrotechnologie, které absolvoval v roce 1989. Po vykonání roční základní vojenské služby nastoupil jako odborný a později vědecký pracovník do Ústavu přístrojové techniky Akademie věd České republiky v Brně.

V roce 1995 vstoupil do Laického sdružení sv. Dominika, kde byl několik let zástupcem národní provinční představené v Praze. V témže roce zahájil studium na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, které dokončil v roce 2000. Od

jako ten, kdo razí mince, dává obraz krále na zlatou minci, tak Bůh, který stvořil duši, do ní vložil svůj obraz. Bůh to ukázal tím, že na počátku řekl: „Budiž světlo“ a nic dalšího k tomu nedodal. Stejně tak „budiž hvězdy“ atd. Avšak když chtěl stvořit člověka, neřekl pouze „budiž zde člověk“, ale jakoby po poradě Otce, Syna i Ducha Svatého, Bůh řekl: „Učiniťme člověka, aby byl našim obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazícím se po zemi.“ (Gn 1,26) Je tedy zřejmé, že znamení Trojice je dáno v duši člověka Bohem skrze stvoření. A o tomto znamení David říká: „Vznáš

Mons. Pavel Konzbul jmenován brněnským biskupem

Papež František přijal rezignaci biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho a jmenoval biskupem brněnské diecéze biskupa Mons. Pavla Konzbulu.

téhož roku je také členem Společnosti pro církevní právo. Dne 28. června 2003 byl vysvěcen na kněze a inkardinován do brněnské diecéze.

Byl farním vikářem v Letovicích, Boskovicích a Hustopečích u Brna (2003–2005) a spirituálem Biskupského gymnázia v Brně (2005–2013); farářem ve farnosti u katedrály sv. Petra a Pavla v Brně, kanovníkem Královské kapituly svatého Petra a Pavla v Brně a členem Kněžské rady brněnské diecéze. Dne 21. května 2016 byl jmenován titulárním biskupem litomyšlským a pomocným biskupem brněnské diecéze. Biskupské svěcení přijal 29. června téhož roku v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně od svého diecézního biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho. Při České biskupské konferenci je Mons. Pavel Konzbul členem Komise pro kněžstvo a Komise pro katolickou výchovu.

Podle zpráv tiskových agentur

se nad námi jas tvé tváře, Hospodine, udělil jsi srdci mému radost...⁽²⁾“ (Ž 4,7–8) Rozumějme, že „jas tvé tváře“ znamená obraz Trojice, „nad námi“ znamená naši duši, která vládne nad tělem.

Moralita (morální smysl). Jsme také poučeni, že kdokoli má v sobě obraz Boží ve své duši, musí také s účtovat v sobě tento obraz Boží uchovat. Zrádce a bezbožník je ten, který nožem uřezává, ohněm páli anebo hází do špiny obraz Krista nebo Panny Marie. Vždy máme k tomu říct „ó zrádce, ubožáku“. Rozumná duše je dokonalejším obrazem Boha než jakákoliv malba. Avšak někteří ji trhají, když jsou zlostnými vrahy. Bůh také říká: „Kdo prolije krev člověka, toho krev bude prolita,

neboť člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím.“ (Gn 9,6) Slovy „toho krev bude prolita“ rozumějme: skrze soudce a spravedlivý rozsudek, anebo skrze pokání. Kdo tedy zabije anebo souhlasí se smrtí svého bližního, je vrah. V pokání pak prolévá svou krev svým bičováním. Další pak duši hází do ohně svou závistí, neboť závist je jako oheň, který hoří v srdci závistivého člověka, aby získal více nespravedlivým úrokem nebo krádeží. O těchto Kristus říká: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ (Lk 12,15) Další pak hází duši do špíny a jimi jsou smilníci. Kdykoliv se hřích proti čistotě stane, je to zavržení, jen manželská povinnost se může vykonat bez jakéhokoliv hříchu a navíc někdy i se zásluhou, někdy naopak i se smrtelným nebo lehkým hříchem. Toto je řečeno k těm, kteří říkají, že nevěra ani prostituce není hřích. Proto také Písmo svaté říká: „Synu, v pokoře cti duši svou a važ si jí, jak zaslouží toho“ (Sir 10,28), protože Boží obraz si úctu zaslouží. A dále: „Toho, kdo hřeší proti duši své, kdo ospravedlní a kdo ctíti bude toho, jenž duši svou pohrdá?“⁽³⁾ (Sir 10,29)

Skrze vykoupení

Bůh také dává znamení Nejsvětější Trojice v těle skrze vykoupení. Znamení, které Kristus přijímá v den vykoupení na Velký Pátek, je kříž. Tak jako král Aragonu má ve svém erbu pruhy (červené a oranžové), král Francie lilii, král Kastilie lva a hrad, tak Kristus, Král nebe a země, bere znamení kříže, na kterém byl vyvýšen pro naše vykoupení, aby žádný, kdo v něho věří, nebyl odsouzen do propasti pekla. Proroctví „Hle, pokynu rukou pronárodům, k národům vztáhnou svou korouhev“ (Iz 49,22) je proroctví o kříži. Proto v tomto fyzickém znamení, které lze vidět i slyšet, Bůh dává znamení Trojice, neboť když se žehnáš znamením kříže, říkáš: „Ve jménu Otce, Syna i Ducha Svatého. Amen.“ Ve slovech „ve jménu“ nalezneme jednotu podstaty. Neříkáme „ve jménech...“, nebyl by to platný křest. (Sth III, q. 66, a. 5, ad 6m) Kristus také řekl apoštolům a učedníkům: „Jděte do celého světa, učte všechny národy a křtíte je ve

jméno Otce, Syna i Ducha Svatého.“ (Mt 28,19) Neříká tedy, „ve jménech“. Když říká „Otce, Syna i Ducha Svatého“, jasně mluví o Nejsvětější Trojici.

Rovněž, když se znamenáme křížem, při slovech „Ve jménu Otce“ je naše ruka nahoře (u čela hlavy). Tímto je řečeno, že Otec nebyl nikdy poslán od nikoho dalšího, ale sídlí na trůnu, ze kterého poslal jednorozeného Syna do panenského lůna, tak jako slunce vydává paprsek, který se nikdy nevrací k slunci. Proto při slovech „Syna“, naše ruka klesá na úroveň útrob a při slovech „Ducha Svatého“ naše ruka se pohybuje od jednoho ramene k druhému na znamení, že Duch Svatý byl seslán na apoštoly a učedníky o Letnicích. Když říkáme „Amen“, dlaně jsou spojeny k sobě, což je znamení jednoty podstaty. Někteří chybují, když při vyslovení „Ve jménu Otce“ tato slova prodlužují a vyslovují je pomalu, aby dali najevo, že Otec je větší, avšak toto je hereze, protože v Trojici není nikdo větší nebo menší. Všechny tři osoby jsou věčné ve vzájemném vztahu a sobě rovné, jak říká Atanasius. [...]

O tomto znamení kříže církev také říká:

Signum salutis / Znamení spásy
Salus in periculis / Záchrana v nebezpečí
Vitale lignum / Dřevo života
Vitam ferens omnium / Nesoucí život všech

(Hymnus ze svátku Povýšení svatého Kříže, *Salve crux sancta*, Hymnus krále Jindřicha II.)⁽⁴⁾

[...]

Skrze spásu

Bůh dal znamení Trojice v duchovním životě skrze spásu. Neboť duchovní život, svatý a dobrý, je jen jeden od začátku do konce, avšak má tři části, aby člověk žil dobrý život. První část je vztah k Bohu. Druhá část je vztah k bližním a třetí část je vztah k sobě. A stejně jako je zde jeden Bůh v Nejsvětější Trojici, je zde také jeden duchovní život se třemi aspekty. To je znak Trojice.

K tomuto sv. Bernard říká: „Znamení byla dána a jsou ukazatelé spásy, a je nezpochybnitelné, že v tom, jenž patří k zvoleným, zůstávají (v něm) tato znamení. Svůj správný vztah k Bohu poznáš,

když Bohu vzdáváš čest a úctu. Tak jako služebník má dobrý vztah ke svému pánu, když o něm mluví s úctou, tak také Bohu prokazujeme úctu, když nebereme Boží jméno nadarmo, když Boha nezapíráme ani neklejeme. Nediv se tedy tomu, pokud se ti nedaří dobře. Zdá se, že jsi upadl do propasti své bídě kvůli klení. Zde vidíme *Boha Otce*, který říká: „Syn cti svého otce a služebník svého pána. »Jsem-li Otec, kde je úcta ke mně? Jsem-li Pán, kde je bázeň přede mnou? Pravi Hospodin...«“ (Mal 1,6)

Dobrý vztah k bližnímu znamená neubližovat jemu, ani na jeho majetku, ani ve cti, ani na jeho osobě, ale chovat k němu shovívavou lásku. Je tedy nezbytné vyhnout se i hrám v kostky, které velmi škodí bližnímu na jeho majetku, těle i duši. *Syn* je bude také soudit, neboť je ublíženo jemu, kdo přišel duše spasit. Otec „nikoho nesoudí, ale všechn soud dal do rukou Synovi“ (Jan 5,22).

Dobrý vztah k sobě znamená, že poté, co jsi pracoval v pondělí, úterý atd., budeš odpočívat v neděli a vyhneš se světským věcem. Neměl bys chodit na trh, pokud to opravdu není nezbytné. Neměl bys sjednávat obchod. Budeš-li zachovávat svátky, bude se ti dobře dařit. Tento zákon dobře odpovídá Duchu Svatému, který chce odpočívat v duši, v níž přebývá. Proto také Písmo svaté říká: „Pravi Duch, ať odpočinou od svých prací.“ (Zj 14,13) Bohu díky.

Zdroj: www.svfsermons.org/B304_Trinity2.htm

Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Svatý Vincenc Ferrerský zřejmě začínal svá kázání modlitbou k Panně Marii. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Překlad Dr. Jana Hejčla. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Překlad Dr. Jana Hejčla. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Hymnus se nachází v kodexu *Chigi* a dalších třech kodexech, je připisován anglickému králi Jindřichovi II. (1133–1189). Hymnus *Salve crux sancta* je v liturgii hodin na svátek Povýšení svatého Kříže 14. září v modlitbě se čtením. Srov. český překlad zde: <https://breviar.sk/czop/default.htm>. Latinský text v knize *Shaping a Monastic Identity*, autor Susan Boyton, str. 163.

Marxismus a neomarxismus (3)

Nedůvěra - aby se neřeklo přímo nenávisť - k západní civilizaci od začátku doprovází marxistické myšlení a jeho nové mutace v podobě různých variant neomarxismu.

Církev s láskou k Západu

Benedikt XVI. připomínal, že civilizace nazvaná evropská (západní, latinská) vyrostla jako plod setkání Jeruzaléma - víry v jednoho Boha Starého zákona, Athén - dědictví klasické (starověké) filosofie řecké, a Říma - právní tradice ustálené jurisdikcí rozvíjející se ve Věčném městě. Svátý Jan Pavel II. v encyklice *Fides et ratio* (1998) zdůrazňoval, že „když církev vstoupí do styku s velkými kulturami, s nimiž se dosud nesečkala, nemůže se vzdát toho, co získala inkulturací do řecko-latinského myšlení. Odmítat takové dědictví by znamenalo jít proti plánu prozřetelnosti Boha, který vede svou církev po cestách času a dějin.“ (FR 72)

K výpovědím nástupců sv. Petra je třeba přidat slova primase Polska, kardinála Stefana Wyszyńskiego, který zvláště v roce milénijních oslav - navzdory propagandě marxistického režimu (ideologií komunistů vládnoucích v PLR byl marxismus) vyhlásil, že veškerá dobra k nám přišla z Východu („věčné přátelství se Sovětským svazem“) - zdůrazňoval, že „díky spojení církve s křesťanským Západem se (Polsko) stalo národem evropským a je jím dodnes. Bez ohledu na měnící se časy, na rozšiřující se mezikontinentální kontakty a na stále živější sebeuvědomění společenství nadnárodní rodiny zůstane Polsko národem evropským, vytvořeným v rámci západo-latinské kultury, s ohledem na svoje kulturní spojení se základy kultury západo-latinské, vzhledem ke kulturnímu spojení s elementy kultury latinsko-římské, do níž bylo skrze křesť přivedeno.“ (Lublin, 23. srpna 1966)

Citované výpovědi ukazují na výrazně okcidentální (prozápadni) zaměření církve. Je úplně přirozené, že se civilizace, kterou nazýváme západní (evropská), utvářela jako „vedlejší produkt“ její evangelizační práce. Církev uchovála - ve svých písárnách a ve svém učení - dědictví myslí starověkého Řecka i římského práva.

Neomarxismus:

Západ na lavici obviněných

Nedůvěra - a aby se neřeklo přímo nenávisť - k západní civilizaci od začátku doprovází marxistické myšlení a jeho nové mutace v podobě různých variant neomarxismu. Postačí připomenout uplatňující se v plné síle po obou stranách Atlantiku po „revoluci roku 1968“, vyrostlé přece z intelektuálního dědictví vytvořeného podle Marxovy „frankfurtské školy“, hnutí odporu vůči výuce na amerických a západoevropských univerzitách kánonu západní civilizace.

Počínající od 80. let 20. století a budující si na tom kariéry - uměle podporované skrze politická rozhodnutí vyrostlá pod vlivem stále expanzivnější levicové „politické korektnosti“ - kurzy „afrocentristické historiografie“, které přesvědčují, že řecké a římské intelektuální dědictví buď nemá žádnou hodnotu, nebo spíše škodí („přivýkání nadvládě bílého člověka vůči druhým“), nebo bylo ukradeno jiným civilizacím (jsou např. „učenci“, kteří vážně tvrdí, že Řekové „ukradli“ svou filosofii starověkým Egypťanům).

Protest Black Lives Matter ve Washingtonu 6. června 2020

Na takových neomarxistických kurzech historie, realizovaných na nejrenomovanějších univerzitách, vyrostli rodiče mladých lidí, kteří v létě roku 2020 seskupili v bojůvkách BLM (Black Lives Matter - Na černých životech záleží), řídících se neomarxistickou ideologií nebo jí podnícenou, ničili na amerických ulicích pomníky lidí, jejichž jedinou vinou bylo to, že se příliš spojili se západní civilizací. Likvidovaly se přece nejenom pomníky generálů vojsk Konfederace (Jihu bojujícího s Unii v dobách války Severu proti Jihu, 1862-1865), ale také pomníky křesťanských misionářů (např. evangelizátora Kalifornie sv. Junipera Sierry z 18. stol.) nebo středověkých evropských vládců (např. francouzského krále z 13. století sv. Ludvíka IX.) V tom davu se vyskytl i mírumilovný Tadeusz Kościuszko - rovněž označený za „příliš západního“.

Křesťanská rodina - nepřítel číslo jedna

Kdyby se mělo poukázat na nejhlubší příčinu tohoto marxistického i neomarxistického odmítnutí západní civilizace, byly by to její křesťanské kořeny. To nejvíc překáží stoupencům Karla Marxe, Antonia Gramsciho a Herberta Marcuse, to je nejvíc v přesvědčení upevňuje. V takovém podvodu nacházeli a nacházejí spojence mezi těmi, kteří nejsou přesně přičleněni k marxismu (nebo jeho následným obměnám), hlásají smrt Boha - tak jako kdysi Friedrich Nietzsche či autoři „nové morálky“, inspirovaní psychoanalýzou Sigmunda Freuda. Směs Marxe, Engelse, Nietzscheho a Freuda představovala jádro programu „revoluce roku 1968“, která přešla do historie jako „sexuální revoluce“. Byla zaměřena na destrukci rodiny chápané jako trvalý svazek muže a ženy orientovaný prokreativně, na vychovávání dětí.

„Mapu cesty“ útoku na rodinu vyznačil Bedřich Engels ve své v roce 1865 publikované knize *Původ rodiny, vlastnictví a státu*. Nacházela se v ní teze závazná pro všechny modifikace marxistického myšlení od 19. do 21. století, která hlásala, že rodina je místem násilí a vykořisťování. V tomto pojetí rodina už nebyla centrem od základu přejícím všestrannému rozvoji člověka, vyznačujícím se intimností a láskou, ale místem, kde trvá neustálý antagonismus. Jeho cílem je moc. Tento

boj prohrávají ženy, které takto – jak Engels přesvědčoval – jsou dvojím způsobem vykořisťovány: jako laciná pracovní síla pro fabrikanty a jako předmět uspokojování sexuálních choutek svých mužů. Společenské osvobození – pokračoval ve svých vývodech Engels – musí tedy začít od rodiny, čili od jejího úplného rozbití.

Čím více nevázanosti, tím více pokroku

„Vědeckou“ základnu dal těmto analýzám Sigmund Freud a jeho teorie psychoanalýzy. Vedle evoluční teorie Charlese Darwina se na přelomu 19. a 20. století stala nejpopulárnější intelektuální módou na starém kontinentu psychoanalýza. Jak uvádí jeden z Freudových životopisců: „Ačkoliv Darwinovy ideje měly nebezpečné a znepokojující důsledky, nebyly až natolik bezprostředně roztráňující, až tak neslušné jako Freudovy pohledy na téma dětské sexuality, všeobecnosti perverze a síly podvědomých pudů.“ (P. Gay)

Ríká se, že Freud „položil západní civilizaci na kanape“ a že mu z toho zkoumání vyšlo, že Západ chápaný jako jistá společenská kultura není nic jiného než během věků mistrně zkonstruovaný mistrný mechanismus tlumení jediné opravdové životní síly jednotlivých lidí i celých společenství – sexuálního pudu. Dá se říci, že tímto způsobem rakouský psychiatr čerpal plnými hrstmi z dědictví německé filosofie. Podobně o „kulturotvorné“ roli sexu smýšlel Arthur Schopenhauer či stoupenec ateistického vitalismu Friedrich Nietzsche. Tento poslední tvrdil, že „nadčlověk“ (Übermensch), jehož příchod bude zvěstováním totální destrukce křesťanství (po tom Nietzsche sám nejvíc toužil), sám bude rozhodovat o tom, co

je dobrem a co je zlem – rovněž ve vztahu k sexuální morálce.

Smýšlení tvůrce psychoanalýzy vedlo podobným směrem: Jestliže se kultura Západu zrodila z křesťanství, a to konkrétně díky staleté civilizační práci katolické církve, tak pravdivým zdrojem tlumení sexuálního pudu – síly v každé míře dobré, nepodléhající žádným morálním soudům – je vlastně křesťanské náboženství. Uložením těchto názorů do závěrů, k nimž docházel Engels – máme směs, která bude motorem nadcházející „sexuální revoluce“.

Symbióza Marxe s Freudem

Sám Freud ostatně měl ambice nejenom se hrabat v zákoutích vysněných tužeb svých pacientek (dnes víme, že v mnoha případech „výsledky“, ke kterým dospěl Freud, byly obyčejným podvodem), ale také uskutečňovat širší kulturní změny týkající se celého života společnosti. V roce 1915 psal, že „etika sexuální [pocházející z křesťanství – pozn. překl.] jeví se mi hodna pohrdání. Vyslovuji se pro nesrovnatelně svobodnější sexuální život.“

V okruhu „frankfurtské školy“ na „ožnění“ Marxe s Freudem (P. Watson) usilovně pracoval Erich Fromm. Na stránkách své nejproslulejší knihy *Strach ze svobody*, publikované poprvé v roce 1941 ve Spojených státech, analyzoval historii lidstva podle postupných stadií „potlačování sexuálních pocitů“, které měly mít rozhodující vliv na utváření na Západě konkrétního „společenského charakteru“. Jeho nejodpudivějším rysem – přesvědčoval E. Fromm ve svém bestselleru – je zformování (následkem zmíněného potlačování) „sadosomochistické, autoritární individuality“.

Další neomarxističtí filosofové, rovněž vycházející ze stejné „frankfurtské školy“, budou svalovat hlavní odpovědnost za vznik té disfunkční individuality rodině opírající se o stabilní svazek muže a ženy, s výrazně vykreslenou přítomností otce ve výchovném procesu dětí. Taková je hlavní teze této v roce 1950 publikované knihy Theodora Adorna, jednoho z nej-

významnějších představitelů „frankfurtské školy“, *Autoritární osobnost*. Za krátký čas se tato publikace stala bestsellerem na americkém trhu. Adorno přesvědčoval své čtenáře, že tím, co nejvíc ohrožuje v prvních dobách studené války, není komunismus, ale ... fašismus. Ten zase nachází nejlepší základ pro rozvoj v rodinách, kde je otec stále přítomný a má podíl na výchově svých dětí.

Podvod vydávající se za vědu

Adornovy dedukce našly podporu ve „zprávách“ Alfreda Kinseye. Od 30. let 20. století na Státní univerzitě v Indianě prováděl výzkum sexuálního chování Američanů. V letech 1948 a 1953 Kinsey publikoval svoje nejproslulejší „zprávy“ o těchto výzkumech pod titulem *Sexuální chování muže a Sexuální chování ženy*. Jejich hlavní teze vedla k tomu, že veškeré sexuální perverze jsou čímsi „normálním“, čehož důkazem je, že jsou praktikovány u značného procenta Američanů. Odedávna už je známo, že „Kinseyovy zprávy“ jsou obyčejným hochštaplerstvím nemajícím nic společného se správnou metodologií a vědeckým pracovištěm. Je třeba připomenout, že „reprezentativním vzorkem k výzkumu“, ze kterého vycházely Kinseyho závěry, byli vězni zpoza mříží odsouzení kvůli přeštokům sexuální povahy...

Dalším podvodníkem, který budoval kariéru na „odblokování útlumu sexuálních pudů skrze represivní kulturu“, byl

Římskokatolická farnost Sázava vás zve na **SVATOPROKOPSKOU POUŤ NA SÁZAVĚ**

Předvečer velké pouti – neděle 3. července 2022

19.00 pobožnost ke sv. Prokopovi • 19.30–22.00 eucharistická adorace

Slavnost sv. Prokopa – pondělí 4. července 2022

8.30 poutní mše svatá farnosti Kolín (slouží otcové verbisté z Kolína) • 10.30 slavnostní poutní mše svatá (slouží kanovník Mons. Michael Slavík, biskupský vikář)

Velká svatoprokopská pouť – neděle 10. července 2022

10.30 hlavní poutní mše svatá (slouží Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický)

Více na <https://www.sazavskyklaster.cz>.

Kontakt: P. Radim Cigánek, farář – tel. 776 229 671.

Wilhelm Reich. V roce 1957 byl postaven před americký soud a odsouzen jím za podvod. Tak byl ohodnocen Reichův vynález s názvem „orgonické akumulátory“, které měly uvolňovat „orgonickou energii“. Ještě před svou emigrací do Ameriky, ve 20. a 30. letech minulého století, Wilhelm Reich přesvědčoval ve svých publikacích (v čele s *Masovou psychologií fašismu* vydanou roku 1933), že pouze „sexuální revoluce“ (to on přišel s tímto pojmem) zabezpečí skrze „svobodnou sexuální expresi“ skutečné společenské změny, kterých se domáhá marxismus.

Cesta do pekla

Svatí Hyacinta a František Marto, kteří spolu s Lucií obdrželi v roce 1917 v portugalské Fatimě milost vidět Matku Boží a rozmlouvat s ní, dostali rovněž možnost zahlédnout skutečnost pekla. Jak potom říkala sv. Hyacinta, to, co spatřili, bylo tak strašlivé, že se to vymykalo popisu běžnými slovy. Fatimské děti však od Matky Boží uslyšely, že ty četné duše, které trpí mučení v ohnivém moři, ve značném počtu náleží k těm, kteří v dobách svého pozemského života páchali prostopášnosti.

Svatý Jan Pavel II., když pobýval 13. května 1982 ve Fatimě, při poutní cestě na poděkování za záchranu života při atentátu, jenž se udál o rok dříve na náměstí Sv. Petra v Římě, takto shrnul obsah a nepomíjející aktuálnost fatimského poselství:

„Největší překážkou na cestě člověka k Bohu je hřích, setrvání v hříchu a nakonec odřeknutí se Boha. Vědomé vypuzení Boha ze světa lidské mysli. Odervání od něho celé pozemské aktivity člověka. Odmítnutí Boha člověkem. Ve skutečnosti se věčná spása člověka nachází pouze v Bohu. Odmítnutí Boha člověkem, pokud je definitivní, logicky dovádí k odmítnutí člověka Bohem (srov. Mt 7,23; 10,33), k záhubě. (...) Láska Spasitelovy Matky dosahuje na každé místo, kterého se dotklo dílo spásy. Její péče zahrnuje každého jednotlivce v našich časech, ve všech společenstvích, národech a rasách. Společenství ohrožená odpadnutím stojí před hrozbou morální degradace. Úpadek morálky s sebou nese úpadek společnosti.“

(Pokračování)

Z *Mitujcie się!* 3/2021 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

Aleppský arcibiskup Tobji: Nadále umíráme za netečnosti světa

„Nejprve nás zabíjely bomby, nyní sankce,“ připomíná maronitský arcibiskup syrského Aleppa osud více než devadesáti procent Syřanů, kteří se ocitli pod hranicí chudoby. Církev se do tohoto scénáře snaží vnášet naději, ovšem mladí lidé odcházejí do zemí považovaných za bezpečnější. Sýrie tak přichází o své rodiny a budoucnost.

„Situace se horší ze dne na den. Dvě z deseti lidí žije pod hranicí chudoby a svět na nás zapomněl. Paradoxně se již na naprosté většině území nevedou boje, s výjimkou severních oblastí, přesto však lidé nadále umírají, tentokrát hladem. Na vině jsou sankce, které platí už jedenáct let. Když potkávám lidi, říkají mi: Otče, předtím, když padaly bomby, se žilo líp...“ svěruje se arcibiskup Joseph Tobji.

Válka na Ukrajině ještě znásobila utrpení Syřanů, mezi nimiž se zvýšil počet nemajetných a hladovějících.

„Z celé populace se stali žebráci. Válka na Ukrajině nás ještě více ochudila o obilí, olej a plyn. Elektrický proud funguje pouhé dvě hodiny denně, na provoz generátorů nemáme naftu. S nárůstem chudoby se zvyšuje korupce. Lidé by nemohli přežít bez pomoci církve – u nás v Aleppu jim společně přináší hmotnou a duchovní pomoc šest katolických biskupů různých obřadů. Bude však obtížné v této pomoci pokračovat.“

Další problém, se kterým se Sýrie vyrovnává, je odchod mladých lidí. Znamená to, že s každým odcházejícím mladým člověkem naše země ztrácí rodinu, která mohla být založena.“

A to je další příčinou umírající syrské budoucnosti, uzavírá maronitský biskup Aleppa, Joseph Tobji.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
27. 5. 2022

V BRNĚNSKÉM CENTRU NADĚJE A POMOCI (Vodní 13) se věnujeme životním situacím, které se týkají těhotenství, mateřství a rodičovství. Vnímáme jako důležité také dospívajícím předávat pravdivé informace o lidské plodnosti, povzbuzení k sebeúctě a vytváření dobrých vztahů. Kromě individuálních konzultací nabízíme též rozmanité kurzy.

Osvědčený oblíbený kurz mezi **mladými dívkami ve věku 12–18 let je týdenní prázdninový kurz BÝT SAMA SEBOU**. Letos v létě kurz bude pořádán **v týdnu od 18. 7. do 22. 7. 2022**.

V kurzu se s dívkami zaměřujeme především na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná, jako je zodpovědný přístup k sexualitě. V průběhu týdne se formou testů, kvízů a her věnujeme otázkám rozvoje osobnosti, vztahů, nechybí však ani trochu odlehčující a nadšeně očekávané téma módy a kosmetiky.

V rámci kurzu může dospívající dívka zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit, a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu. Naším přáním a motivací kurzu také je, aby dívky získaly podněty, které jim pomohou např. v komunikaci s rodiči a vrstevníky, právě ve složitém období dospívání.

Pokud by vás kurz zaujal, ať už pro vaši dcerku nebo vnučku, můžete se podívat na naše stránky www.cenap.cz a zjistit o kurzu více.

Také, pokud by vás zajímala jakákoli jiná problematika, které se věnujeme a se kterou bychom vám nebo vašim blízkým mohli pomoci, neváhejte se na nás obrátit. Jsme tu i pro vás!

O spojení mezi generacemi

- dokončení katecheze papeže Františka při generální audienci 2. března 2022 ze str. 2

ke zvládnutí dosud neznámých proměn. Doba přeměn se zkracuje, ale doba asimilace vždycky vyžaduje trpělivost. Přílišná rychlost, která se zmocnila všech sfér našeho života, činí každou naši zkušenost povrchnější a méně „výživnou“. Mladí lidé jsou nevědomými oběťmi tohoto rozkolu mezi časem na ciferníku, který chce být odkroucen, a časem života, který vyžaduje náležité „kvašení“. Dlouhý život umožňuje zakusit tyto dlouhé časy a škodu způsobené spěchem.

Stáří si jistě žádá pomalejší rytmus, avšak není to jen doba setrvačnosti. Míra těchto rytmů otevírá totiž každému člověku prostor smyslu života, který kvůli posedlosti rychlostí zůstává neznámý. Ztráta kontaktu s pomalým rytmem stáří uzavírá tyto prostory pro všechny. V této perspektivě jsem zamýšlel Den prarodičů, ustanovený na poslední červencovou neděli. Spojenectví mezi dvěma krajními generacemi života, mezi dětmi a starými lidmi, pomáhá také dalším dvěma – mladým lidem a dospělým –, aby se do něho zapojili a učinili existenci každého bohatší v lidství. Je zapotřebí vést dialog mezi generacemi. Pokud totiž neexistuje dialog mezi mladými a starými, mezi dospělými, každá generace zůstává izolovaná a nemůže předávat své poselství. Mladý člověk, který nevnímá vazbu ke svým kořenům, jimiž jsou prarodiče, nedostává sílu – stejně jako strom bere sílu ze svých kořenů – a roste špatně, jeho růst je nezdravý, nedostává se mu opěrných bodů. Proto je nutné usilovat o mezigenerační dialog jako o určitou lidskou nutnost. A tento dialog je důležitý právě mezi prarodiči a vnoučaty, kteří představují dvě krajní generace.

Představme si město, v němž je soužití různých věkových kategorií nedílnou součástí celkového designu jeho prostředí. Zamysleme se nad utvářením láskyplných vztahů mezi stářími a mláďim, které by mohly ozařovat styl všech vztahů. Překrývání generací by se stalo zdrojem energie pro skutečně viditelný a životný humanismus. Moderní město bývá nepřátelské vůči starším lidem (a nikoli náhodou také vůči dětem). Tato společnost, kte-

rá má skartačního ducha a skartuje tolik nechtěných dětí, odstrkuje také staré lidi. Odstrkuje je – jako něco, co není k ničemu, odkládá je do domova důchodců, do útulku... Přílišná rychlost nás dostává do odstředivky, která nás rozmetává jako konfety. Naprosto ztrácíme pojem o celku. Každý se drží svého kousku, pluje na prouděch tržního města, pro které pomalý rytmus znamená ztrátu a rychlost peníze. Přílišná rychlost život rozmělnuje, nečiní ho intenzivnějším. Moudrost vyžaduje určité „plýtvání časem“. Když se vrátíš domů a vidíš svého synka nebo dcerku, „ztrácíš čas“, ale rozhovor, který s ním vedeš, je pro společnost zásadní. A když přijdeš domů a je tam váš dědeček nebo babička, kterým to třeba už úplně dobře nemyslí, nebo částečně ztratili schopnost mluvit, a ty se jim věnuješ, „ztrácíš čas“, ale toto „ztrácení času“ posiluje lidskou rodinu. Je třeba trávit čas – čas, který není výdělečný – s dětmi a starými lidmi, protože nám dávají jinou schopnost, jak hledět na život.

Pandemie, v níž jsme stále nuceni žít, si vynutila – bohužel velmi bolestivě – zastavení bláznivého kultu rychlosti. A v tomto období prarodiče působili jako zábrana určité afektivní „dehydratace“ nejmladších. Viditelné spojení generací, které harmonizuje jejich časy a rytmy, nám vrací naději, že nežijeme nadarmo. A každému z nás navrácí lásku k našemu zranitelnému životu a zamezuje cestu k posedlosti rychlostí, která ho jednoduše pohlcuje. – Klíčovým heslem je „ztrácej čas“. Ptám se každého z vás: Umíte ztrácej čas, nebo vás stále žene rychlost? – „Ne, spěchám, teď nemůžu...“? – Umíte ztrácej čas s prarodiči, se starými lidmi? Umíte ztrácej čas hrou s dětmi? To je prubířský kámen. Přemýšlejte o tom. Právě toto navrácí lásku k našemu zranitelnému životu, přehrazuje – jak jsem řekl – cesty posedlosti rychlostí, která život pohlcuje. Rytmus stáří je nepostradatelným zdrojem pro pochopení smyslu života poznačeného časem. Staří lidé mají svůj vlastní rytmus, ale je to rytmus, který nám pomáhá. Díky tomuto zprostředkování se stává důvěryhodnějším nasmě-

rování života k setkání s Bohem; záměr, který je skryt ve stvoření člověka „k jeho obrazu a podobě“ a je zpečetěn v Božím Synu, který se stal člověkem.

Délka lidského života se dnes prodlužuje. To nám dává příležitost prohloubit spojení mezi všemi životními fázemi

a smyslem života v jeho celistvosti. Není to tak, že by život měl smysl jen v dospělosti, od 25 do 60 let. Život má smysl od narození až do smrti, měli bychom být schopni komunikovat s každým, dokonce navazovat afektivní vztah s každým, aby naše zralost byla bohatší, silnější.

Kéž nám Duch Svatý dá inteligenci a sílu k této reformě. Arogance hodinového času se musí proměnit v krásu rytmu života. V tom spočívá reforma, kterou bychom měli provést ve svých srdcích, v rodině a ve společnosti. Opakuji: Jakou reformu? Změnit aroganci hodinového času v krásu rytmu života. Proměňte aroganci času, který nás stále někam žene, v rytmus života. Spojenectví mezi generacemi je nezbytné. Ve společnosti, kde staří nemluví s mladými, mladí nemluví se starými, dospělí nemluví se starými ani s mladými, se dospívá ke sterilně bez budoucnosti; taková společnost nehledí k obzoru, ale sama na sebe. A stává se osamělou. Bůh ať nám pomáhá najít správnou hudbu, která by sladila různé věky – mladé, staré a dospělé – všechny dohromady, do krásné symfonie dialogu.

*Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 13. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (15. díl): Marie Svatošová – zakladatelka hospiců **6:25** Slavnostní koncert k 60. výročí Lidové konzervatoře Ostrava **7:00** Buon giorno s Františkem **7:45** V pohorách po horách: Žákova hora a Devět skal – Žďárské vrchy **7:55** Přežil jsem holocaust: Svědectví Ludka Eliáše **9:05** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **9:20** Outdoor Films s Petrem Góreckim (86. díl): Cestování je dobrodružství **10:55** Na úsvitu společných dějin **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Kypr (2. díl) **13:45** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů **14:05** Mezi pražci (107. díl): Červen 2022 **14:55** Noční univerzita: Jana Jochová Trlicová – Co dnes ohrožuje rodinu? **15:45** Od nynějška po tvém **16:05** V souvislostech **16:25** Jak potkávat svět (26. díl): S Josefem Zajíčkem **18:00** Sedmihlásky: Létala si laštovka **18:05** S Hubertem do lesa: Čupakabra **18:25** Vlasta Redl & kapela na Mohelnickém dostavníku **19:10** Poutníci času: S Petrem Švambergem starším **19:30** Víra do kapsy [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Dům ze skla? [L] **21:35** Moudrost mnichů: Dokonalost a vady **21:50** Sochař Klose [P] **22:10** Jak si mě našel Antonín z Padovy **22:45** Kulatý stůl: Lidská práva v Číně **0:10** Obnova objektu Libušín po požáru **0:40** O zaniklé Karvině **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 14. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (17. díl): Hana Ulrychová – zpěvačka **6:25** V pohorách po horách: Stoh – Malá Fatra **6:35** Křížovka v Příchovicích **7:35** Kouzlo strun **7:50** Via Charita: Rozhovor Jiřího Pavlíci s Evou a Václavem Hudečkovými **9:10** V souvislostech **9:30** Pákistán: Svoboda pro zajaté **10:00** Noční univerzita: Pavol Strežo a Mária Strežová – Prorocká chvála **10:50** Leoš Janáček: Sinfonietta: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** V pohorách po horách: Roklina Piecky – Slovenský ráj **12:55** Muzikanti, hrajte **13:25** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiříkově **13:45** Setkání: Marek Sovka – Branišovice **14:05** Probuzení Haiti **14:35** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Borovičkou: Meteorická astronomie, 2. díl **15:20** Stíny nad Libavou **16:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (172. díl) **17:25** Opavská inspirace **17:40** Mladí salesiánští misionáři – Austrálie **18:00** Sedmihlásky: Létala si laštovka **18:05** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) **18:30** S Hubertem do lesa: Malí a fascinující **18:45** Animované biblické příběhy: Chléb z nebe **19:15** Legenda jménem Vesmír: DCŽM Vesmír **19:25** Zpravodajské Noeviny: 14. 6. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Klapka: S Miroslavem Šolcem [P] **21:25** Moudrost mnichů: Recept na muže **21:40** Práce jako na kostele **20:22** Má vlast: Konice **23:25** Terra Santa News: 8. 6. 2022 **23:50** Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer **0:40** Meandry řeky Odry **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 15. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (18. díl): Dana Němcová – chartistka **6:25** Zpravodajské Noeviny: 14. 6. 2022 **6:45** Jánošíkove dni 2020 **7:15** Kmočhův Kolín 2019: Dechová hudba Mistříňanka – 2. část **7:50** Noční univerzita: Jana Jochová Trlicová – Co dnes ohrožuje rodinu? **8:40** ARTBITR – Kulturní magazín **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Stopy hutě **10:10** Moje obrazy jsou dílem staletí **10:30** Na půli cesty **11:00** Historie a současnost Matice svatohos-

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

tyňské **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Leyla Mccalla na Folkových prázdninách **13:20** Na startu **13:55** Godzone konference 2021 (1. díl): Si připravený? – Mário Tomášik [P] **15:00** Pomoc, která se točí **15:30** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (110. díl): „Když se řekne skanzen...“ **16:55** Dům ze skla? **18:05** Sedmihlásky: Létala si laštovka **18:10** S Hubertem do lesa: Překvapení vydří zátky **18:25** Strýček Emu: Vztahy **18:40** Josef a jeho bratři **19:25** Terra Santa News: 15. 6. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Nebojte se... [L] **21:35** Moudrost mnichů: Recept na zdrženlivost **21:50** Noční univerzita: Michal Steiner a Štefan Esztergályos – Podstata chvály [P] **22:40** Generální audience papeže Františka **23:00** Víra do kapsy **23:20** Hledání skrytých svatých míst: Kypr (2. díl) **0:15** Záblesky nad Andami **0:40** Zpravodajské Noeviny: 14. 6. 2022 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 16. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (19. díl): Dagmar Pohunková – lékařka a publicistka **6:25** Terra Santa News: 15. 6. 2022 **6:45** Benin – cesta návratu **7:00** Výpravy do divočiny: Návštěva pravěku **8:35** Poutníci času: S Petrem Švambergem starším **9:05** Noc kostelů **11:10** Kaplani naděje: Sr. Pavla Hana Martínková **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Via Charita: Rozhovor Jiřího Pavlíci s Evou a Václavem Hudečkovými **14:05** Generální audience papeže Františka **14:30** Outdoor Films s Petrem Šigutem: Fotograf přírodních krás **16:05** Zpravodajské Noeviny: 14. 6. 2022 **16:25** Veselo v Žilinském kraji **16:55** Hanácká svajba **18:00** Sedmihlásky: Létala si laštovka **18:05** S Hubertem do lesa: Přízračný jezdec **18:20** Ovečky: 12. neděle v mezidobí [P] **18:50** Pěšky hezky český: Cyrillometodějská stezka **19:10** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Šalamounovy ostrovy **19:25** Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Cvrlíkání (90. díl): Ponk [L] **21:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: David Kabzan [P] **21:41** Moudrost mnichů: Umění stavět **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2022 **0:25** Cesta štědrosti **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 17. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (20. díl): Martin Dejdar – herec **6:25** Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2022 **6:45** Transport **7:20** Guyanská Diana **7:45** Víra do kapsy **8:00** Nebojte se... **9:10** V pohorách po horách: Velký Roudný **9:20** Dům ze skla? **10:25** Hráti si dovoleno **10:45** Kapitola z duchovního dědictví řeckokatolické církve na Slovensku **11:05** Sochař Klose **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Lysec – Velká Fatra **13:00** Vlasta Redl & kapela na Mohelnickém dostavníku **13:40** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty

14:00 Za obzorem: CampFest 2022 [P] **14:40** Neoblomný kardinál **15:35** Zachraňme kostely: Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **16:00** Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2022 **16:20** Klapka: S Miroslavem Šolcem **17:25** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepče **18:00** Sedmihlásky: Létala si laštovka **18:05** S Hubertem do lesa: Tygřík **18:20** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Papua Nová Guinea **18:30** Chaplin šumařem **19:00** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **19:25** Zapomenuté Čako **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Kulatý stůl [L] **21:55** Za obzorem: CampFest 2022 **22:30** Poletuchy: Na skok okolo Hradiště **23:10** Letem jazzem (8. díl): Poznáváme harmonii **0:25** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 18. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (21. díl): David Vávra – divadelník a architekt **6:20** Velehradská zastavení: Díl 5. – Působení Tovaryšstva Ježíšova **6:35** Harfa Noemova: NF Impuls – A. Dvořák **6:55** V pohorách po horách: Suchá Belá – Slovenský ráj **7:10** Setkání s Komenským – Alfred Strejček **7:50** Sedmihlásky: Létala si laštovka **7:55** Animované biblické příběhy: Chléb z nebe **8:25** Strýček Emu: Vztahy **8:35** Ovečky: 12. neděle v mezidobí **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Benjamin Franklin (1706–1790) **9:40** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty **9:55** Víra do kapsy **10:10** Viac ako pieseň (2. díl): Timothy a piešeň Po Tebe tůžim viac [P] **10:20** Godzone ženská konference 2020 (1. díl): Esencia [P] **11:10** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: David Kabzan **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:00** Mše svatá: Sobotín [L] **15:35** Zpravodajské Noeviny: 16. 6. 2022 **16:00** Clarinet Factory na Crossroads 2021 [P] **16:35** Dokořán: S Janem Přeučilem **17:25** Jeho výsost Lišák [P] **18:00** Slovo na neděli: 12. neděle v mezidobí [P] **18:20** Hledání skrytých svatých míst: Rhodos a Kea **19:10** Kaplani naděje: P. Marcin Saj **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Poletuchy: Na skok do Českého Krumlova **21:05** V Šedé zóně [P] **22:40** Svatý Jan Neumann **23:40** Přijďte večer k nám...: Z hotelu Olšanka v Praze **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 19. 6. 2022

6:05 Léta letí k andělům (22. díl): Jaroslav Max Kašparů – psycholog a jáhen **6:25** Kazachstán, poutní kostel **7:20** Poutníci času: S Petrem Švambergem starším **7:40** Cvrlíkání (90. díl): Ponk **8:55** V pohorách po horách: Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **9:15** Slovo na neděli: 12. neděle v mezidobí **9:35** Svatý Jan Neumann **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Poletuchy: Na skok do Hradce **14:20** Muzikanti, hrajte [P] **15:30** Jeho výsost Lišák **16:00** V Šedé zóně **17:35** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **18:00** Sedmihlásky: U suseda zahradečka **18:05** Animované biblické příběhy: Postaven na Skále **18:30** Ovečky: 12. neděle v mezidobí **18:55** Strýček Emu: Kolo [P] **19:05** Animované příběhy velikánů dějin: George Washington (1732–1799) **19:35** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: David Kabzan **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Dokořán [P] **21:05** Mezinárodní cena Trebbia 2022 [P] **22:45** Klapka: S Miroslavem Šolcem **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:50** Mexiko – země indiánů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 13. 6. o 21:50 hod.: A teraz čo? (Musí byť kresťan učeníkom a misionárom?)

Pod misionárom si mnohí predstavia osudom skúšaného kňaza kdesi v džungli. Pápež a cirkev nás však volá, aby sme vydávali svedectvo a ohlasovali Božie kráľovstvo kdekoľvek sme... Ako sa stať dobrým svedkom a misionárom? Aká je moja misia?

Utorok 14. 6. o 17:00 hod.:

Posvätné miesta kresťanskej viery (dokument)

Séria dokumentárnych filmov, ktoré mapujú kostoly, chrámy a miesta našej viery.

Streda 15. 6. o 16:05 hod.:

Hrdina lásky (dokument)

Dokument, plný autentických svedectiev, poukazuje na veľkosť kňaza Alfonza Paulena. Za všetko, čo urobil, ho veriaci nazvali Hrdina lásky.

Štvrtok 16. 6. o 12:15 hod.: Katechéza o rodine

Prípravná katechéza k Svetovému stretnutiu rodín, ktoré sa usku-

toční v júni v Ríme. Kňaz Marián Tomášov na tému „Všetci sme deti, všetci sme bratia“.

Piatok 17. 6. o 20:30 hod.:

Poznačení Bohom: Svätá Katarína Sienská (film)

Katarína Sienská, dominikánka, ktorá sa zasvätila pomoci tým najbiednejším. Mystička, bojujúca za jednotu cirkvi, ktorá písala listy pápežom a panovníkom svojej doby. Reholníčka, búrajúca predsudky o postavení žien v stredovekom kresťanstve.

Sobota 18. 6. o 20:30 hod.:

Don Camillo a ctihodný Peppone 3/5 (film)

Don Camilla rozhnevá Pepponeho zámer kandidovať v nadchádzajúcich voľbách za senátora. Predstava ako má Peppone ešte väčší vplyv než doteraz, podnieti Don Camilla sabotovať jeho šance vyhrať voľby.

Nedeľa 19. 6. o 17:30 hod.:

Svätá omša a procesia z Vatikánu

Priamy prenos Slávnosti Božieho Tela a Krvi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

11. – 18. ČERVNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 6.		PO 13. 6.		ÚT 14. 6.		ST 15. 6.		ČT 16. 6.		PÁ 17. 6.		SO 18. 6.			
Antifona	746	842	1734	1953	1060	1181	1075	1197	759	856	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	746	842	1734	1953	1061	1181	1076	1197	759	856	1107	1231	1666	1883		
Antifony	747	843	1046	1165	1062	1182	1076	1198	760	857	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	813	914	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	748	843	1735	1954	1065	1186	1079	1201	761	857	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	748	843	1735	1954	1065	1186	1391	1563	761	858	1111	1235	1669	1886		
Prosby	748	843	1724	1943	1065	1186	1080	1202	761	858	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	749	844	1390	1562	1065	1187	1391	1563	762	859	1112	1236	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	749	845	1050	1171	1066	1187	1081	1203	762	859	1112	1237	1127	1253		
Antifony	749	845	1051	1171	1066	1188	1081	1203	763	860	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	818	919	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1265	1403	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	749	845	1054	1174	1069	1190	1084	1206	763	860	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	749	844	1054	1174	1069	1191	1084	1206	762	859	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 11. 6.																
Hymnus	742	837	750	846	1736	1955	1071	1192	755	851	764	861	1117	1242	1132	1258
Antifony	743	838	751	847	1056	1177	1071	1193	756	852	765	862	1118	1243	1133	1259
Žalmy	743	838	751	847	1057	1177	1072	1193	756	852	765	862	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	1737	1956	1074	1195	758	854	767	864	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	1737	1956	1074	1196	758	855	767	864	1121	1246	701	791
Prosby	745	841	754	850	1731	1950	1074	1196	758	855	767	865	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	749	844	749	844	1390	1562	1075	1196	762	856	762	859	1122	1247	701	791
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Nedeľa 12. 6. – slavnosť

Nejsvětější Trojice

1. čt.: Př 8,22–31

Ž 8,4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: Řím 5,1–5

Ev.: Jan 16,12–15

Pondělí 13. 6. – památka

sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 1 Král 21,1–16

Ž 5,2–3.5–6.7

Odp.: 2b (*Hospodine, všimni si mého nářku!*)

Ev.: Mt 5,38–42

Úterý 14. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 21,17–29

Ž 51(50),3–4.5–6a.11+16

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)

Ev.: Mt 5,43–48

Streda 15. 6. – nezávazná

památka sv. Víta

1. čt.: 2 Král 2,1.6–14

Ž 31(30),20.21.24

Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 16. 6. – slavnosť Těla

a Krve Páně

1. čt.: Gn 14,18–20

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!*)

2. čt.: 1 Kor 11,23–26

Ev.: Lk 9,11b–17

Pátek 17. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 11,1–4.9–18.20

Ž 132(131),11.12.13–14.17–18

Odp.: 13 (*Hospodin si vyvolil Sión za své sídlo.*)

Ev.: Mt 6,19–23

Sobota 18. 6. – nezávazná

sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 2 Kron 24,17–25

Ž 89(88),4–5.29–30.31–32.33–34

Odp.: 29a (*Navěky mu zachovám svou milost.*)

Ev.: Mt 6,24–34

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

JAK POTĚŠIT ZPOVĚDNÍKA

Aleš Opatrný • Redakce Stanislav Předota

Svatost smíření je krásná část kněžské služby. Člověk při ní zažije nejedno úžasné Boží působení. Hodně se také při této službě naučí o Bohu i o lidech. Někdy jsou kající takřka fascinováni svými hříchy a jejich vyznáváním, a nikoli živým Bohem. Dospělí lidé někdy přijímají tuto svátost jako v dětství; v dospělosti už s tím nic dalšího neudělali. Někteří křesťané ke zpovědi ani nepřijdou, protože ji vnímají jako něco odpuzujícího, nepřístupného a nepochopitelného. Mons. Opatrný se ve svých úvahách snaží co nejvíce přiblížit velikost Božího působení. Hříchy není radno zlehčovat. Uvědomme si však, že hříchy mají všichni lidé, zatímco odpouštějícího Boha znají v plnosti jen křesťané. A toto poznání je nesmírným darem, který je třeba dopřát každému v co nejvyšší míře.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 102x165 mm, 88 stran, 99 Kč

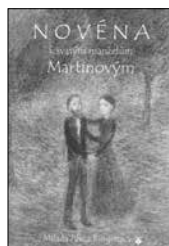

KŘESŤANSTVÍ A OKULTNÍ PRAKTIKY • 25 OTÁZEK A ODPOVĚDÍ

Vojtěch Kodet • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Praktická příručka pro všechny, kteří se chtějí vyznat v učení, praktikách a pojmech, jako je okultismus, magie, ezoterika, alternativní medicína nebo New Age. Ve vnímání a hodnocení těchto věcí dnes vládne zmatek. P. Vojtěch Kodet odpovídá na otázky, jež mu kladli konkrétní lidé. Dané jevy hodnotí střízlivě: nepodceňuje je, ani jimi není fascinován. Odlišuje to, co člověku prospívá, od toho, co mu škodí. Jasný a přitom vnímavý výklad se opírá o biblické prameny, tradici a učení církve. Kniha vyšla s nihil obstat.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x165 mm, 128 stran, 169 Kč*

NOVĚNA K SVATÝM MANŽELŮM MARTINOVÝM

Milada Jiřina Burgerová OCD • Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová

Tato nověna má pomoci všem manželským párům (nebo i všem ostatním, kteří žijí jakýkoliv způsob společenství), aby předkládali svatým manželům Martinovým všechny těžkosti a obtíže svého rodinného života a chce je i povzbudit, aby přijali a žili vzájemný vztah jako společnou cestu ke svatosti.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 100x145 mm, 60 stran, 49 Kč*

MALÁ CESTA TEREZIE Z LISIEUX

Conrad de Meester • Z francouzštiny přeložila Terezie Hodinová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Svatá Terezie prožila svůj dospělý život na několika metrech čtverečních, a přece se stala patronkou misii po celém světě. Její zrání k průzračné prostotě a důvěře nebylo jednoduché, prošla si mnohými duchovními krizemi a temnotami, a přitom je hlasatelkou Božího milosrdenství a naděje. Žila jen necelých 25 let, nedostalo se jí valného formálního vzdělání, ale pro Bohem vlitou moudrost byla prohlášena učitelkou církve. De Meesterova studie ukazuje nejen duchovní zápasy a zrání světice, ale především jádro její spirituality, které spočívá v pokorné důvěře v Boží lásku a v touze na tuto lásku odpovídat i jakkoli nepatrným způsobem – její „malá cesta“ nás vrací k samé podstatě křesťanství.

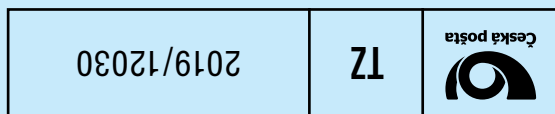
*Karmelitánské nakladatelství
Druhé, upravené vydání
Brož., 130x190 mm, 160 stran, 219 Kč*

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se používáme konečného usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.